

Öyle Sıcak Ellerin Var ki

– HüseyinAkdemir · 04 Mart 2011

Eşref Bey, çoğu zaman; "artık burama kadar geldi" dese de, 40 yıldır evli olduğu karısına hemen her gün en az bir defa "seni seviyorum karıcığım" demenin garantisini vermişti.

Kadınlar bunu her gün duymak isterler.

Oysa bu söylem gönülsüz yapıldığı için öylesine sıradanlaşmıştı ki, "yemek çok güzel olmuş karıcığım" "kahvem tam istediğim kıvamda, eline sağlık karıcığım" sözünden çok da farkı kalmamıştı.

Ya da karısı kuaförden döndüğünde yeni saç stilini fark ettirmek için çaba harcarken, Eşref Bey, bu yeni saç modelinin eskisinden çok da farklı olmadığını, sadece düzgünce taranmış gibi durduğunu bildiği, gördüğü halde, "yeni saç modelin harika olmuş. Yakışmış sana" diyerek yalan söylerdi bile, bile. Çünkü eskisi çok daha yakışıyordu karısına.

Yıllardır bu söylemler böyle sürüp gidiyordu.

Gece uyumaya gittiklerinde de gün içinde yaşadıklarını anlatırlardı birbirlerine.

Son zamanlarda artık isteksiz olmuştu Eşref Bey, bu türden sıradan, yüzeysel konuşmalardan bıkmıştı. Bunlardan kurtulmak için de kafasını gazetesine gömüyor, saatlerce okuyor, olmadı, bulmacalarını dolduruyordu.

Bulmacayı doldurup bitirdiğinde vaktin henüz erken olduğunu görünce, eksiksiz doldurduğu ödüllü bulmacayı belirtilen adrese göndermek için dışarı çıktı. Hem belli mi olurdu belki de şansı yaver gider, plazma televizyonu kendisi kazanırdı ödül olarak. O zaman ayrı odalarda rahatça istedikleri programları da birbirlerine engel olmadan izleyebilirlerdi.

Dışarı çıktığında o saatte postanelerin kapalı olabileceğini düşünerek yakınında oturduğu şehrin otogarına gitti. Oradaki postane hep açık olurdu.

Düşündüğü gibiydi.

Mektubu postaya verince, eve geri dönerken yolunun üzerinde yine otogarın yanı başındaki bir birahaneye girdi. Bir iki kadeh varsa rakı yoksa da iki şişe bira içip rahatlamak istedi.

Loş ışıklı adı yolcu bar olan yere girdi. Yüksek yuvarlak boş masalardan birine yanaştı. Ayakta durdu.

Orta yaşlı bir bayan garson yanına gelip siparişini aldı. Rakı yokmuş. Bira istedi. Daha bardağa eli değdiğinde bile içi bir hoş olmuştu. Buz gibiydi bira. Hemen kocaman bir yudum aldı. Böylesi yerlerde içerken aldığı tadı evde içtiğinde almadığını düşündü. Keyiflenip bir de çerez istedi yanına.

İkinci yudumunu almıştı ki, sırtına dokunan bir eli fark etti.

-Bir masada yalnız başıma oturmayı sevmiyorum, dedi genç olduğu anlaşılan bir bayan sesi.

Biraz şaşkın dönüp arkasına baktığında loş ışıklar altında yalnız oturan, kocaman yeşil gözleri olan, bakımlı genç bayanı gördü. Kısa küt kesilmiş ve kızıla boyanmış saçları yuvarlak yüzüyle uyum

içerisindeydi. Bembeyaz teni ve dolgun dudaklarıyla muhteşem bir çekiciliğinin olduğunu düşündü Eşref

Bey.

Genç bayan bir hareketle yerinden kalkıp Eşref Bey'in olduğu masanın yanına dikildi. Sonra dirseklerini masaya koyup kafasını ellerinin arasına alarak:

-Kahretsin, şu baş ağrısına dayanamayacağım artık. Keşke karıştırmasaydım içerken, dedi.

Saçlarından gelen kokudan ne türden bir şampuan kullandığını anlamıştı Eşref Bey. Kendisi de iki hafta önce aynı kokuyu veren bir şampuan almış ve kullanmıştı.

Genç bayan, oturduğu yüksek bar sandalyesinden bir çırpıda yere inip Eşref Bey'e yaklaştı.

-Yalnız gibisiniz, dedi.

Eşref Bey yanıt vermeden bardağından bir yudum daha aldı. Genç bayana da bir şey içip içmeyeceğini soracakken, bayan konuşmasını sürdürdü.

-Sizin gibi birileri bu saatte buralardaysa ve yolcu değilse mutlaka yalnızlıktan buradadırlar. Ya da en azından kendilerini yalnız hissedenlerdir.

-En azından yalnız olmak istiyordum ben de, dedi Eşref Bey.

-Pardon, dedi genç bayan. Rahatsız ettim sizi. Madem yalnız olmak istiyorsunuz. Yerime geçeyim ben, diyerek bar sandalyesinden aşağıya incekken, Eşref Bey, engel oldu ona:

-Hayır, hayır. Yanlış anladınız. Evden kurtulup yalnız kalmak istediğimi söylemeye çalışmıştım sadece.

-Anladım, diyerek yeniden masasına döndü genç bayan. Boşalan bardağını alıp bara doğru giderken, Eşref Bey'e yaklaşıp, koluna dokunarak:

-Ben kendime bir sade kahve alacağım, size de ısmarlayayım mı? dedi.

-Olur mu öyle şey lütfen. Ben size bir şeyler ısmarlayayım. Bira?

-Yok, başım ağrıyor dedim ya. Kahve içip kendime gelmeliyim.

Kahvesini kendisi alıp doğruca Eşref Bey'in yanına geldi.

-Hâlâ ağrıyor mu başınız? Dedi Eşref Bey.

-Elbette. Üstelik henüz kahvemi içmedim, dur bakalım. Belki geçer birazdan.

Sonra elini Eşref Bey'e doğru uzatıp:

-Adım Gülçin, memnun oldum tanıştığımıza.

-Benim adım da Eşref. Ben de memnun oldum.

Kısa bir sessizlik oldu aralarında. Sonra Eşref Bey, konu bulmakta zorlanınca:

-Benim tanıdığım yakın bir doktor arkadaşım var. O, baş ağrılarının ağlayamamaktan ileri geldiğini söyler.

-Allah, Allah. Ağlayınca mı geçermiş bu meret şey? Dedi Gülçin.

Belli ki inanmamıştı. Hem zaten doktor hikâyesi de yalandı, söylediği de. Yoktu öyle bir doktor arkadaşı Eşref Bey'in.

Yeniden sustular. Eşref Bey bu suskunluk anında Gülçin'i baştan ayağa süzmeye başladı. Kendisinin en az yarı yaşı kadardı. Çocukları olsaydı Gülçin yaşında olurlardı. Belli ettirmeden kolundaki saate baktı. Saat akşamın yedisi olmuştu. Henüz erkendi. Karısı hiç de alışık değildi bu türden geç kalmalara, ama

şimdi keyfini bozmak istemiyordu. Gülçin'le sohbet iyi gelecekti ona.

Gülçin kahvesini içip bitirince, yeniden başını ellerinin arasına alıp parmaklarıyla şakaklarına masaj yapmaya başladı. Sonra uzanıp Eşref Bey'in elini tuttu ve götürüp kafasına koydu.

-Bak, tam şurası işte, şurası müthiş ağrıyor, dedi.

Eşref Bey, şaşkın halde nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ama hoşuna da gitmişti Gülçin'in ellerine, saçına dokunmak.

-Biliyordum, dedi Gülçin, biliyordum. Öyle sıcak ellerin var ki.

Bunu söylerken de üzerindeki açık mavi tişörtünün omzundan tutup aşağıya çekti ve sağ omzunu açıkta bıraktı.

Şimdi loş ışıkların altında bembeyaz teni daha da çekici görünüyor, Eşref Bey'in yutkunmalarına neden oluyordu.

-Bakın Eşref Bey, ben öyle aptalca gevezelikleri de sevmem lafı uzatmayı da. Bana gidelim mi? Orada devam ederiz sohbetimize.

Eşref Bey, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı nerdeyse. Kızı olacak yaştaki Gülçin, kendisini başını döndürmeye başlamıştı bir anda. Karısını, 40 yıllık evliliğini, bunca yıl karısına olan bağlılığını düşündü bir an.

-Bilmem ki, dedi Eşref Bey. Yani nasıl olur?

-Anladım, yaşımı dert ediyorsun değil mi? Etraftan çekinmene gerek yok. Hem diyelim ki senin kızınım. Bir baba kızıyla bu saatte sokakta olamaz mı? Atlarız şuradan taksiye, on dakikada benim evimde oluruz. Üstelik ellerin çok sıcak derken gerçeği söyledim. Bir baba eli gibiydi. Sıcacıktı. Evet, ne dersin, gidelim mi bana?

Eşref Bey, yaşıyla birlikte artık unuttuğu bu güzel duyguları, bu heyecanı yaşamak istedi bir anda. Kaçırılmak istemedi böyle bir fırsatı.

-Tamam, dedi. Gidelim.

-Harika, ben hesabı ödeyip geleyim.

-Olur mu öyle şey? Durun ben öderim.

-Dert etme bunları ya. Şunun şurasında bir bardak bira içtin, diyerek bara gidip hesabı ödedi. Geri döndüğünde kollarıyla Eşref Bey'in beline sarılırken:

-Bayan garson da seni ilk defa görmüş burada, dedi.

Bir taksiye bindiler. Gerçekten de on dakika sonra Gülçin'in evinin önündeydiler. Bir apartmanın üçüncü katındaydı evi. Eşref Bey, Gülçin'le tanışırken iki odalı, küçük ve kocaman yataklı bir ev hayali kurmuştu. Oysa kocaman ve derli toplu bir evdi burası. İki odası, mutfak banyosu ama yatak odasında tek kişilik daracık bir yatağı vardı.

Eşref Bey'i oturma odasındaki tekli koltuğa davet etti. Mutfaka gidip ona bir bardak şarap getirdi.

-Sen şarabını iç, istersen televizyonu açıp izleyebilirsin, ben en azından başımı yıkamalıyım. Bu baş ağrısından kurtulmalıyım, dedi.

Eşref Bey, yaşadıklarına inanamıyordu. Yanlışsa yanlış, kötüyse kötü, bu düşüncelerden sıyrılıp gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Az sonra Gülçin, elindeki havluyla ıslak saçlarını kurutarak odaya geldi. Çift kişilik koltuğa geçip uzandı.

Bacaklarını koltuğun üzerine uzattı.

-Şöyle yüksekte tutayım da kan dolaşımım hızlansın, beynime daha çok kan pompalansın, dedi gülerek. Hareket ettikçe kısa tişörtü yukarıya doğru kayıyor, küçük bir düğme büyüklüğündeki göbek deliği görünüyor, süt beyaz ve pürüzsüz teni Eşref Bey'i çıldırtmaya yetiyordu.

Eşref Bey, Gülçin'in uzandığı koltuğun arkasında duvarda asılı kendi yaşlarındaki adamın fotoğrafını gösterip:

-Bu fotoğraftaki kim? Öncekilerden biri mi? Baban mı yoksa?

-Bu fotoğrafı buldum bir yerlerden. Büyüttürüp astım buraya. Biliyor musun benziyorsunuz fotoğraftakiyle, dedi gülerek. Sonra uzun, uzun esnedi. "Çok uykum var, sanırım yatağıma gitmeliyim, şimdi yatağımın tadını çıkarma vakti, diyerek kalktı uzandığı yerden.

Eşref Bey Gülçin'e gülümseyerek:

-O zaman ben bir duş alıp geleyim, dedi.

-Koridorun sağındaki kapı. Raftan temiz bir havlu alırsın kendine. Ben uzanacağım.

Eşref Bey, sıcak suyun tadını çıkara, çıkara, kendisine zaman ayırıp banyodaki kokulu şampuanlardan bolca sürünerek bir güzel yıkandı. Diş fırçası olmadığı için Gülçin'in diş macunundan parmağıyla alıp dişlerine sürdü, ılık suyla gargara yaptı. Her tarafını iyice kuruttu. Atlet ve boxer şortuyla dışarı çıkıp yatak odasının kapısına yöneldi. Kapı kapalı gibiydi ama içeride ışık vardı. Hafifçe tıklattı kapıyı. Yanıt gelmedi. "Gerçekten de uyudu mu yoksa?" dedi içinden. Kapıyı bir daha tıklarırken "Gülçin, girebilir miyim? Diye sordu. Yine yanıt gelmeyince kapıyı dikkatlice açtı. Yatak hiç bozulmamış öylece düzgün duruyordu. Yastığın üzerindeki kâğıda yazılıp bırakılmış bir not buldu.

"Yeniden yollara çıkıyorum, gerçek bir baba bulmak için."